

РЕШЕНИЕ

№ 1437

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10158** по описа за **2023** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на директор на Национално Т. управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), депозирана от процесуалния му представител – юрисконсулт Д. Д. против Решение № 3581 от 24.07.2023 г., постановено по анд. № 4476/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99 състав.

С Решението е отменено Наказателно постановление № ВГ10062022/4000/Р8-675/05.12.2022 г., издадено от директора на Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Ц. Д. К., на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание Глоба в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин).

В касационната жалба са изложени твърдения за незаконосъобразност на постановеното решение от въззивния съд. Оспорват се изводите на съда, че в съставения АУАН и издаденото въз основа на същия НП не е посочено конкретно нарушение на правило за поведение, предполагащо ангажирането на административната отговорност на санкционираното лице. Уточнено е, че изпълнението на задължението за заплащане на дължимата пътна такса не освобождава нарушителя от предвидената санкция в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Искането

до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

В депозиран писмен отговор на касационната жалба, пълномощникът на санкционираното лице К. К. - адв. А. застъпва становище за неоснователност на аргументите, с които е мотивирано искането в касационната жалба. Позицията се на съдебна практика. Претендира присъждане на разносните по делото.

В съдебното заседание, касаторът, чрез юрисконсулт Д., счита решението на СРС за неправилно. Претендира разноси за двете съдебни инстанции. Алтернативно, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, не се явява. По делото е постъпила молба от 29.01.2024 г. Посочено е, че решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разносните по делото съобразно представен списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XXV касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релеванните касационни основания, съобразно правомощията си по чл.218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, Районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя и информацията в приобщените, по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна следното: на 10.06.2022 г. в 10:42ч. на изход ГКПП – Връшка чука от контролни органи на Националното Т. управление е извършена проверка на управлявано от санкционираното лице Ц. К. пътно превозно средство –с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, с ДК [рег.номер на МПС] .

При извършената проверка е установено, че на 25.05.2022 г. в 11:40 ч. пътното превозно средство е засечено да се движи по път А-6, км 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). За констатираното нарушение е генериран запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП с № на нарушението E09E42F13C792W39E053021F160A5D10, към който са приложени статични изображения – снимков материал и динамични изображения - видеозаписи.

По време на извършената проверка, на 10.06.2022 г. касаторът е заплатил дължимата максимална такса по чл. 10б, ал. 5 в размер на 167,00 лева.

Тези констатации са послужили като основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение по чл. 179а, ал. 3а от ЗДвП. В законовоустановения срок не са подадени възражения срещу него, въз основа на което е издадено и наказателното постановление.

СРС е приел, че съставеният АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и съдържание, при спазване на процесуалните изисквания, в рамките на предвидените преклузивни срокове по чл. 34 от ЗАНН. Не са констатирани нарушения при изпълнение на процедурата по връчване както на

АУАН, така и на НП. АУАН е връчен лично на санкционираното с НП лице в деня на съставянето му. Независимо от посоченото е установил, че в административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като наказващият орган не е доказал по категоричен начин всички елементи от обективна и субективна страна на нарушението, както и че е налице неяснота при описание на нарушението, тъй като нито в АУАН, нито в НП става ясно какъв е размерът на дължимата такса и как точно е определен той. Не е ясна формулата по която е изчислена дължимата такса и какво е взето в предвид при определянето ѝ – товароносимост, брой оси, екологични характеристики на превозното средство, какви са били техническите характеристики на пътя или пътния участък и др.

При извършената служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на установените и неоспорени от страните релевантни факти, съгласно разпоредбата на чл. 220 от АПК, настоящият касационен състав счете обжалваното решение за валидно и допустимо и правилно.

С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП (каквото е и процесното), преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения. Съгласно чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. (нова - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 16.08.2019 г.) водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1 800 лв.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи от една страна единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и от друга страна да обезпечи извършването на контрол за законосъобразност. В процесният случай както в АУАН, така и в НП е посочена само санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която е поместена в Глава седма „Административнонаказателна отговорност“ от ЗДвП заедно с останалите санкционни норми по този закон. Съответна на нея законова норма, установяваща правилата за поведение, е именно императивната разпоредба на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В този смисъл се налага извода, че в АУАН и в НП не е налице реквизит по чл. 42, ал. 1, т. 5, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Порокът е съществен, тъй като нарушава правото на защита на санкционирания субект, а също така възпрепятства възможността за извършване на контрол за законосъобразност от съда.

На следващо място, от събраните по делото доказателства не може да се направи категоричен извод за авторството на нарушението. Съгласно посочената в АУАН и НП санкционна норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП субект на нарушението е водач,

който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство. В случая не е спорно, че на 10.06.2022 г. в 10:42 ч. в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Връшка чука, ответникът е управлявал описаното в АУАН и НП ППС, когато е спрял за проверка и е установено съответното нарушение. Обстоятелството, че ответникът по касация е спрял на излизане от територията на страната с описания в АУАН и НП товарен автомобил на 10.06.2022 г. не означава, че именно той е извършил посоченото в НП нарушение на 25.05.2022 г. Липсват данни на датата на извършеното нарушение, (а не на датата на неговото констатиране), товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на А. или установяването по друг начин на водача на автомобила на тази дата. Наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по несъмнен начин, че именно ответникът е управлявал ППС на описаната дата. Обстоятелството, че пред актосъставителя на последваща датата на извършване на нарушението ответникът не е оспорил твърдението, че е управлявал ППС е недостатъчно да бъде установено авторството на извършеното на тази дата нарушение. Излагането на конкретни писмени възражения в акта, съответно възможността за депозирането им в последващ момент, е проявление на правото на защита на лицето и отсъствието им само по себе си не налага извод за доказаност на авторството на деянието.

Следва да се посочи, че характерът на производството изисква именно наказващият орган да докаже по несъмнен начин, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на конкретно лице за реализирано от него нарушение. По преписката изобщо не се съдържат доказателства да е спазена процедурата по установяване на лицето, което в действителност е управлявало процесното ППС на посочената дата. Недоказаността на извършителя на административното нарушение води до незаконосъобразност на НП.

Във връзка с горепосоченото, НП е незаконосъобразно поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и противоречието му с материалния закон.

С оглед изложеното решението на СРС се явява правилно като краен резултат, като при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

По разноските:

Не се споделя възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като същото е малко над минимално определения размер съобразено с чл. 36 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 /09.07.2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения, което възлиза на 480 лв., т.е. заплатеното в размер на 720 лв., не надхвърля дори и двукратния размер на минималното възнаграждение. Освен това ответникът по касация е изготвил отговор на касационна жалба, а в представената по делото молба отново е изложил съображения по съществуващото на спора.

С оглед изхода на делото на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 720 лв. за адвокатско възнаграждение, видно от представената по делото фактура с № [ЕГН]/25.10.2023 г.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63в ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Х. КС

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3581 от 24.07.2023 г., постановено по анд. №4476/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99 състав

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ при МРРБ да заплати на Ц. Д. К., сумата от 720 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: